

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
közbenő ítélete**

Az ügy száma:

Kfv.V.38.235/2021/9.

A tanács tagjai:

Dr. Márton Gizella a tanács elnöke

Dr. Drávecz Margit Gyöngyvér előadó bíró

Dr. Darák Péter bíró

Ságiné dr. Márkus Anett bíró

Dr. Stefancsik Márta bíró

A felperes: felperes1

(cím1)

A felperes képviselője: Hegymegi-Barakonyi és Társa Baker & McKenzie Ügyvédi Iroda

(eljáró ügyvéd: jogi képviselő1; cím2);

helyettesítési meghatalmazással: jogi képviselő2 ügyvéd

(Horváth M. András Ügyvédi Iroda, cím3)

Az alperes:

Gazdasági Versenyhivatal

(cím4)

Az alperes képviselője: Dr. Kolongya Dóra, dr. Ay Zoltán Nándor kamarai jogtanácsosok

A per tárgya: versenyügyben indult közigazgatási jogvita

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:a felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: Fővárosi Törvényszék

106.K.705.404/2020/23. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 106.K.705.404/2020/23. számú ítéletét a bíróság jogalapja tekintetében hatályában fenntartja, a bíróságösszezszerűsége, a perköltség- és illetékviselésre vonatkozó rendelkezései tekintetében hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000.000 (tízmillió) forint elsőfokú és 6.800.000 (hatmillió-nyolcszáz ezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A közbenső ítélet ellen további perorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat szempontjából releváns tényállás

[1] A felperes holland jog szerint bejegyzett korlátozott felelősségű társaság, online szálláshely-közvetítő, online foglalási rendszert működtet, utazással összefüggő egyéb termékeket és szolgáltatásokat nyújt, alternatív fizetési módokat kínál a szállások ellenértékeinek kiegyenlítésére. A felperes jutalékot kap a szálláshelyektől, amennyiben a vendégek a platformon megtett foglalást követően megszálltak a szálláshelyen. Jutalékot akkor is felszámít a szálláshelyek felé, ha azok a vissza nem térítendő vagy részben visszatérítendő távolmaradásokat, illetve lemondásokat felszámítják a fogyasztónak.

[2] A Gazdasági Versenyhivatal (a továbbiakban: GVH vagy alperes) a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) 26. § (1) bekezdése alapján a felperessel szemben a 2018. május 30-án versenyfelügyeleti eljárást indított az Fttv. 3. § (1) bekezdés sérelmét valószínűsítő kereskedelmi kommunikációi miatt, vizsgálta továbbá, hogy a felperes az elvárható szakmai gondossággal járt-e el.

[3] Az alperes a 2020. április 28. napján kelt VJ/17-109/2018. iktatószámú határozatával megállapította, hogy a felperes tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot tanúsított a magyarországi felhasználóival szemben azáltal, hogy:

[4] - 2017. augusztus 1-jétől megtevesztette a fogyasztókat, amikor a televíziós-reklámjaiban, Google Ads hirdetéseiben, a weboldal neve weboldalon, a név1 alkalmazásban, továbbá stratégiai partnerei által üzemeltetett oldalakon a szolgáltatásán keresztül foglalható szálláshelyekkel kapcsolatban azok „*ingyenes lemondhatóságát*” állította [határozat I.1. pontja];

[5] - 2015. június 1-jétől agresszív kereskedelmi gyakorlatot folytatott azzal, hogy a weboldal neve weboldalán és a név1 alkalmazásban elérhető szálláshely ajánlatokkal összefüggésben sürgető jellegű, pszichés nyomásgyakorlásra alkalmas tájékoztatásokat tett közzé [határozat I.2. pontja];

[6] - az állítás megjelenítésétől (2017. április 22-től) 2019. január 2-ig megsértette a szakmai gondosság követelményét az „*Ezen a szálláson SZÉP kártyával is foglalhat és fizethet*” állítás nem egységes megjelenítésével [határozat I.3. pontja].

[7] Az alperes a felperessel szemben 2.500.000.000 forint bírságot szabott ki, valamint az I.1. és az I.2. pontokban meghatározott jogsértő kereskedelmi gyakorlattól a felperest 2021. január 1-jétől eltiltotta és arra kötelezte, hogy 2021. március 31-ig részletesen, hitelesen dokumentálva, írásban igazolja, hogy

[8] - az „ingyenesen lemondható” állítást nem alkalmazza, ha a szállás áráért a foglalás során a fogyasztó magasabb árat köteles fizetni ugyanazért szállásért, mint ingyenes lemondás nélkül vagy pedig az ingyenes lemondás korlátokba ütközik (illetve ilyen esetben az ingyenes lemondás korlátozott voltának egyértelműen ki kell tűnnie a kereskedelmi kommunikációból);

[9] - valamennyi kereskedelmi gyakorlatában a fogyasztók pszichés nyomásgyakorlását célzó, a jelen határozatban ismertetett sürgető üzeneteket (pl.: hiányállításokat) nem jeleníti meg a teljes foglalási folyamat valamennyi lépésénél, hanem csak az adott, kiválasztott szállás és a konkrét kiválasztott időpont vonatkozásában kerül erre sor, kizárólag a szállásra vonatkozó valós elérhetőségi információ (rendelkezésre álló szállások, szobák számának) közlésével, de arra is csak a fogyasztói véleményektől függetlenül, értéktöbblet sugalmazása nélkül.

[10] Indokolása szerint a versenyfelügyeleti eljárással érintett szolgáltatás a felperes által a magyarországi fogyasztók részére nyújtott online szállásközvetítés volt, az érintett online szállásközvetítéssel kapcsolatosan a piac vonatkozásában ágazati vizsgálatot folytatott le. Kifejtette, hogy a felperes a jelen eljárásban kizárólag az Fttv. 8. §-a körében értékelt magatartások tekintetében kérelmezte a fogyasztóvédelmi jogszabályok alkalmazásáért felelős nemzeti hatóságok közötti együttműködésről szóló, az Európai Parlament és a Tanács 2006/2004/EK rendelete (a továbbiakban: CPC rendelet) 9. cikkének alkalmazását. Mivel a vizsgált kereskedelmi kommunikáció a magyar fogyasztókat érintette, akik nyilvánvalóan túlnyomó többségükben magyar nyelven használták a platformot, így az Fttv. hatálya az Fttv. 1. § (2) bekezdésére figyelemmel fennállt, és nem volt indokolt teljesen más jellegű, sok esetben még csak nem is formális eljárásoknak a CPC rendelet 15-23. cikke szerinti összehangolt kezelése. Valamennyi vizsgált magatartás megítélése során az Fttv. 4. § (1) bekezdés alapján az észszerűen eljáró, átlagfogyasztói magatartást vette alapul.

[11] Az alperes szerint az ingyenes lemondásra utaló állítások az Fttv. 6. § (1) bekezdés c) pont sérelmét eredményezték. A fogyasztói döntés szempontjából nemcsak az adott áru tényleges fogyasztói ára, hanem a számukra biztosított megtakarítás mértéke, azaz valamely árkedvezmény feltüntetése is jelentős befolyásoló tényező lehet. Ilyen típusú árkedvezmény az is, ha az adott szolgáltatást, terméket ingyenesként kommunikálják. Tényleges, a felperes által is elismert árkülönbség van az ingyenes lemondással hirdetett szállások árai és a lemondás esetén nem visszatérítendő díjú szállások között; az ingyenes lemondás lehetőségéért a fogyasztók – bár a felperes értelmezésében a rugalmasságért, de ténylegesen a két kategória azonossága miatt a lemondás lehetőségéért a szállások lefoglalása során többlet kötelesek fizetni, tehát a lemondás díja beépítésre került a szállás díjába. Rámutatott, hogy a felperes kommunikációja megtévesztő, hiszen abban az szerepel, hogy a lemondásért nem kell fizetni, ezzel ellentétben a fogyasztó kifizeti a lemondás díját az árba beépítve. Ez kizárólag akkor nem igaz, ha nem fizet előre semmit és lemondja a foglalást, kizárólag ekkor nincs pénzügyi kockázat.

[12] Az alperes szerint a sürgető állítások a foglalási folyamatot végig kísérték, mely az Fttv. 8. § (1) és (2) bekezdés megsértését eredményezték. Valamennyi üzenet összességében tekintve azt célozta, hogy a fogyasztó ne kizárólag a foglalás megkezdéséről döntsön, hanem azt fejezze is be, érdeklődő fogyasztóból végrehajtó fogyasztó váljon. Az üzenetek – figyelembe véve a fogyasztói viselkedést is – egyértelműen egy képzelt vagy valós versenyhelyzetbe sodorhatták a fogyasztókat, akik így pszichés nyomást élhettek át, hogy foglalásukat minél gyorsabban fejezzék be. A felperes a konverzió növelése érdekében számos további eszközt is alkalmazott, mely a már kialakult, sürgető verseny jellegű helyzetben a fogyasztókra helyezett pszichés nyomást fokozni volt képes. „Nagyszerű”, „Rendkívüli”, „Nagyon jó”, „Mesés”, „Pazar” jelzők a szálláshelyek mellett, valamint az

„Eddig látott legalacsonyabb ár”, „Nagy fogás”, „Nagyon jó reggelivel az árban” állítás a fogyasztói döntési szabadság korlátozására alkalmas volt.

[13] A SZÉP Kártyás fizetés lehetősége kommunikációs üzenetként a felperes platformján a fogyasztók számára elérhető volt, azonban nem egyformán jelenítette meg a felperes a SZÉP Kártyák elfogadásával kapcsolatos információkat, nem gondoskodott arról, hogy a fogyasztók valamennyi SZÉP Kártyát elfogadó szálláshely esetén az arra vonatkozó információt azonos módon érzékelhessék, ezzel megsértette az Fttv. 3. § (2) bekezdését.

[14] A vizsgált kereskedelmi gyakorlatokért a felperes felelősségét az Fttv. 9. § (1) bekezdésére, az abban megjelenített érdek-elve figyelemmel állapította meg.

[15] A tisztességtelen piaci magatartás és versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 76. § (1) bekezdés k) pontja és 78. § (1) bekezdés a) pontja, a 12/2017. számú Közlemény (a továbbiakban: Bírságközlemény) alapján – mérlegelve azt is, hogy a Bírságközlemény VI. fejezete értelmében vett együttműködésre nem került sor –, a bírság összegét 2.500.000.000 forintban határozta meg.

[16] Döntését az Fttv. 1.§ (1) bekezdésére, 4. § (1) bekezdésére, 3. § (1) bekezdésére, 6. § (1) bekezdés c) pontjára, 8. § (1)-(2) bekezdésére, 9. § (1) bekezdésére, 10. § (3) bekezdésére, a Tpv. 76. § (1) bekezdés f) és k) pontjára, 78. § (1) bekezdés a) pontjára, 78. § (3) bekezdésére alapította.

A kereset és a védírat

[17] A felperes a keresetlevelet nyújtott be az alperes határozatának felülvizsgálata iránt, amelyben elsődlegesen a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 89. § (1) bekezdés a) pontja, valamint 90. § (1) bekezdés b) pontja alapján a határozat megváltoztatását és annak megállapítását kérte, hogy kereskedelmi kommunikációja nem jogsértő; másodlagosan a Kp. 89. § (1) bekezdése és 92. § (1) bekezdés d) pontja alapján a határozat teljes egészében történő megsemmisítését és az eljárás Tpv. 60/A. § (1) bekezdés b) pontja szerinti megszüntetését; harmadlagosan, amennyiben a határozat teljes egészében való megsemmisítésére lehetőség nincs, a határozat megváltoztatását és a bírság kiszabásának mellőzését vagy jelentős csökkentését kérte.

[18] Álláspontja szerint a határozat megállapításai az ingyenes lemondás jelentésének téves értelmezésén alapulnak, sértik az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 3. §-át, 62. § (2) bekezdését, 81. § (1) bekezdését, az Fttv. 14. §-át, az alperes helytelenül alkalmazta az Fttv. 6. § (1) bekezdés c) pontját. Az alperes nem tisztázta a fogyasztó érzékelését az ingyenes lemondással kapcsolatban, nem vette figyelembe a benyújtott szakértői véleményt. Nem bizonyította – az Fttv. 14. §-a alapján az őt terhelő bizonyítási teher alapján – az elérhetőségi üzenetek befolyásolásra alkalmas hatását, az e körben tett megállapításait, figyelmen kívül hagyta azokat a tényeket, amelyek kétségbe vonják a pszichés nyomásgyakorlás kifejtését, tévesen értelmezte az Fttv. 8. § (1) bekezdését, valamint a SZÉP kártyára vonatkozó üzenet kapcsán az Fttv. 3. § (2) bekezdését. Az alperes nem bizonyította a fogyasztók felfogását SZÉP Kártyás üzenetekkel kapcsolatban és figyelmen kívül hagyta a felperes platformjának működési elveit, észszerűtlenül értékelt tényeket, az Ákr. 81. § (1) bekezdését sértve járt el. Tévesen értelmezte a szakmai gondosság követelményére vonatkozó elvárásokat is, különösen az egységes megjelenítéssel kapcsolatban, valamint a közvetítők felelőssége kapcsán az Fttv. 9. §-át. A határozatban rögzített tilalmak sértik a Tpv. 76. § (1) bekezdés h) pontját, a mérlegelési jogkörben

meghozott bírság megalapozatlan és sérti a Tpvt. 78. § (3) bekezdését, a Kp. 85. § (5) bekezdését, továbbá az ügyintézési határidő lejártja miatt ellentétes az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes hatósági eljáráshoz való joggal. A bírság kiszabása sérti a Tpvt. 63. § (2) bekezdés a) pontját, (9) bekezdés a) pontját. A kiszabott legmagasabb bírság önkényes.

[19] Indokai szerint az ingyenes lemondásra vonatkozó kommunikációja tényszerűen valós állítás, melynek alátámasztására egy fogyasztói felmérést is benyújtott; eszerint a fogyasztók az ingyenes lemondás kifejezésből nem a szoba árából adott kedvezményre asszociálnak. Az ingyenes kifejezés arra a helyzetre vonatkozik, amikor a fogyasztó ezzel a lemondási opcióval foglal szobát, lemondja a foglalást és nem kell kifizetnie a szoba árát. Kizárt a fogyasztók megtévesztése a szobák ára tekintetében az adott szállásadó aloldalán található átlátható tájékoztatásra tekintettel, melyet megerősít az alperes digitális összehasonlító eszközök fogyasztói döntésre gyakorolt hatásainak feltárására vonatkozó piacelemzése (a továbbiakban: DÖE Piacelemzés) is. A vitatott határozat megállapításai a lemondási díj téves értelmezésén alapulnak. Habár a bizonyítási kötelezettség az alperest terhelte, anélkül, hogy bármilyen bizonyítékra támaszkodott volna figyelmen kívül hagyta a fogyasztói felmérést, és a felperes által benyújtott szakértői véleményt. Az alperes nem bizonyította be, hogy a felperes ingyenes lemondással kapcsolatos kommunikációja eredményeként a fogyasztó olyan döntést hozhatott, amelyet egyébként nem hozott volna meg.

[20] Vitatta, hogy az általa használt elérhetőségi üzenetek agresszív kereskedelmi gyakorlatnak minősülnének, nyomásgyakorlás nem valósult meg, nem korlátozták a fogyasztók tájékozott döntéshozatalát; az alperes – bizonyítékok hiányában – viselkedés közgazdaságtani elméletekre való hagyatkozása nem elégséges a jogsértés megállapításához. A DÖE Piacelemzés szerint a fogyasztók nem voltak korlátozva a tájékozott döntés meghozatalára való képességükben. Az alperes jogi álláspontja ellentétben áll az Európai Bizottság által a CPC hálózat keretén belül elfogadott állásponttal.

[21] A SZÉP Kártyával kapcsolatos üzenetek egységes módon való megjelenítésére nincs jogszabály, sem iparági követelmény, a vitatott határozat tévesen alkalmazta az Fttv. 3. § (2) bekezdését. A felperes felelősségének megállapítása az ingyenes lemondással és a SZÉP Kártyával kapcsolatban sérti az Fttv. 9. §-át. A vitatott határozatban megállapított tilalmak sértik a Tpvt. 76. § (1) bekezdés h) pontját. Az alperes mérlegelési jogkörben meghozott bírságolási döntése megalapozatlan. Habár releváns árbevétel alapú bírságolást alkalmazott, elmulasztotta meghatározni, hogy mely bevételt érte el a felperes a jogsértő gyakorlat révén. Ugyanakkor az ügyintézési határidő lejártja miatt az alperes nem szabhatott volna ki bírságot.

[22] Az alperes a védiratában a határozatában foglaltakat fenntartva a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú ítélet

[23] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Elsőként a felperes által hivatkozott eljárási jogszabálysértéseket vizsgálta. Megállapította, hogy az ügyintézési határidőbe nem számít bele az az időtartam, amikor az alperes számára még nem áll rendelkezésre az az irat, amelynek megküldését kérte a felperestől vagy más hatóságoktól, mivel annak hiányában az eljárást nem tudja folytatni (Tpvt. 63. § (8) bekezdés 9. és 10.

pontjai). Az a körülmény pedig, hogy a határidő utolsó napján a munkaidőn túl érkező beadványt az alperes a következő munkanapon tölti le, nem minősül felróható mulasztásnak, így jogsértést nem valósít meg.

[24] Az alperes a tényállást a szükséges mértékben feltárta, kimerítő indokát adta annak, hogy mely bizonyítékok és mely jogszabályok alapján alakította ki jogi álláspontját, a döntés indokolásából annak indokai és az alapjául szolgáló tények teljeskörűen megállapíthatók. Határozatában indokát adta annak is, hogy a felperes által csatolt szakértői véleményt miért nem fogadta el [Határozat 429-453 pontjai], illetve a DÖE Piacelemzéssel kapcsolatos érveket a határozat XI.8. pontja tartalmazza. Annak is indokát adta a határozatában, hogy a CPC rendelet 9. §-a szerinti nemzetközi együttműködés lehetőségével miért nem kívánt élni.

[25] Az Fttv. 3. § (2) bekezdése szerinti tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat körében megállapította, hogy a fogyasztótól nem volt elvárható, hogy külön tájékozódást végezzen arra vonatkozóan, hogy az ingyenes lemondási opcióval foglalható és ezen lehetőség nélküli szobák ára között van-e eltérés. Miként a Fővárosi Ítélőtábla a 2.Kf.27.024/2012/10. számú döntésében rámutatott, az átlagfogyasztó az átlagos, észszerűen jól informált, körültekintő és észszerűen figyelmes fogyasztó: ő az utca embere, a nagy többséghez hasonló mindennapi ember. Az ilyen átlagos fogyasztó az adott helyzetben általában elvárható figyelmességgel és körültekintéssel jár el. Nem gyanakszik, bízik az üzleti tisztesség követelményének érvényesülésében, abban, hogy a számára adott tájékoztatás igaz, pontos. Az észszerűen eljáró fogyasztó nem köteles további kutakodást folytatni annak érdekében, hogy a hozzá eljuttatott üzenet valóságnak megfelelő teljes tartalmát megismerje. A felperes kereskedelmi kommunikációi objektíve alkalmasak voltak a fogyasztók megtévesztésére, kellő alapot adhattak arra, hogy az átlagfogyasztóban téves képzet alakuljon ki arról, hogy a foglalás lemondásának nincsen díja, holott annak díját az ilyen opcióval foglaló fogyasztó a szálláshelyen fizette ki, amennyiben a szolgáltatást igénybe vette. Másrészt, az üzleti döntés egy folyamat, abba az áru értékesítésével, megvásárlására való ösztönzésével összefüggő minden tevékenység, így a felugró ablakok alkalmazása is beletartozik (Kf.III.38.283/2008/12.). Az üzleti döntés nem szűkíthető le arra, hogy a fogyasztó megvásárolja-e a terméket vagy sem, a folyamatnak része a figyelemfelkeltés (Kfv.III.37.645/2018/8.). A fogyasztókkal szembeni tisztességtelen magatartások tilalmának már a figyelem felkeltésekor is érvényesülnie kell, azaz nemcsak az olyan magatartás jogellenes, amely kizárólagosan meghatározza a fogyasztó döntését, hanem minden olyan magatartás is, amely érdemben kihatással van a folyamatra. Az pedig, hogy az ingyenes lemondási opcióval foglalható szoba ára és az ezen lehetőség nélkül foglalható szoba ára között különbség van, a fogyasztó számára még abban az esetben sem tudatosul, ha a két ár egy adott találati oldalon, csak eltérő helyen jelenik meg. Az átlagos fogyasztóban ugyanis az ingyenesség lehetősége olyan kedvező képet generál, amely arra ösztönzi, hogy a neki egyéb kondícióiban megfelelő szoba megtalálása után már tovább ne vizsgálódjon, az ingyenes lemondási lehetőség nélküli ugyanilyen kondíciókkal rendelkező szoba árát ne keresse meg.

[26] További indokolása szerint az Fttv. 8. § (1) bekezdése szerinti agresszív kereskedelmi gyakorlat megjelenítői a keresési folyamat megkezdésétől egészen a foglalás véglegesítéséig a sürgető jellegű üzenetek, melyet tovább erősítettek a szálláshelyek melletti pozitív tartalmú üzenetek, azt sugallva a fogyasztó számára, hogy amennyiben azonnal nem dönt, egy kiemelten jó ajánlatról, egy jó lehetőségről marad le. A megtévesztő kereskedelmi gyakorlat a szállás, mint áru díjára (árára) vonatkozott, ezért az Fttv. 6. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazására jogszerűen került sor.

[27] A SZÉP Kártyával való fizetés lehetősége kapcsán rögzítette, hogy a fogyasztónak nincs oka feltételezni, hogy ugyanazon információ szállásadónként eltérő módon és helyen kerül kommunikálásra, ezért a SZÉP Kártyával való fizetés lehetőségének találati listában

való jelzése hiányában az adott szállásadó aloldalát már meg sem látogatja, így az árura vonatkozó valamennyi szükséges információnak nem kerül birtokába és nem tud tájékozott döntést hozni. A szakmai gondosság folytán a szállásadókra vonatkozó lényeges információ egységes megjelenítése a felperesi üzemeltető kötelezettsége (Fttv. 3. § (2) bekezdése). A felperes a kereskedelmi kommunikáció sikerének egyértelmű haszonélvezője volt, hiszen a kommunikációja révén megvalósuló foglalások után jutalékban részesült, így elsődleges érdekeltsége a foglalások sikeressége tekintetében fennállt. Az Fttv. 9. § (1) bekezdése szerinti felelősségi szabályok pontosan azt szolgálják, hogy azok a vállalkozások, amelyek a kereskedelmi kommunikációból származó haszon élvezői, ne bújhassanak ki a felelősség alól azáltal, hogy a kereskedelmi gyakorlat tényleges megvalósítását másokra bizzák (Kfv.VI.37.538/2017/11.). A bírság kiszabása jogszerűségének vizsgálata kapcsán megállapította, hogy a Tptv. 78. § (3) bekezdését nem sértő, okszerű következtetésekből álló és indokolt a döntés, a bírságkiszabás felülmérlegelésére nem jogosult. A szakértő kirendelése iránti bizonyítási indítványt szükségtelensége okán mellőzte.

A felülvizsgálati kérelem, az ellenkérelem és a felperes észrevétele

[28] A felperes a jogerős ítélet ellen benyújtott felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a Kp. 121. § (1) bekezdés b) pontja alapján a jogerős ítélet megváltoztatását, az alperesi határozat megsemmisítését és az alperes új eljárás lefolytatására kötelezését, másodlagosan a Kp. 121. § (1) bekezdés a) pontja alapján a jogerős ítélet teljes egészében történő hatályon kívül helyezését és – szükség esetén – az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a Kp. 78. § (2) bekezdését, a Kp. 84. § (2) bekezdés alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdését, a Kp. 79. § (1) bekezdését, 85. § (2) és (5) bekezdését, az Fttv. 3. § (2) bekezdését – annak is az a) pontját –, 6. § (1) bekezdését – annak is a c) pontját –, 8. §-át – annak is az (1) bekezdését –, 9. §-át és 14. §-át, az Ákr. 62. § (2) bekezdését és a Tptv. 64/A. § (1) bekezdését. Kifejtette, hogy a a kirívóan okszerűtlenül és iratellenesen értékelt tényállás és téves jogértelmezés megalapozza az ügy érdemére kiható jogszabálysértés megállapítását.

[29] Az ingyenes lemondás kapcsán a Kúria Kfv.II.37.243/2021/11. számú ítélete alapján kifejtette, hogy az ingyenességet kizáró „ellenszolgáltatásnak is csak olyan hátrány tekinthető az Fttv. 6. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazásában, amely a szolgáltatás természetéből immanens módon nem következik, közvetlenül hat és szignifikáns, tehát ügyleti döntés befolyásolására érdemben képes, vagy arra alkalmas”. Erre tekintettel nem megengedhető az olyan kiterjesztő értelmezés, mely szerint a lemondásnak nem a szobaár teljes vagy részleges kifizetése az ellenszolgáltatása, hanem az ingyenes lemondással és az anélkül foglalt szobák ára közötti különbség. Valójában az ingyenes lemondással foglalás esetén a lemondás igénybevétele a fogyasztót pénzügyi vagy egyéb hátrány nem éri, azaz a lemondásnak nincs ellenszolgáltatása. Ebben az esetben értelemszerűen a fogyasztó az árkülönbség megfizetését is el tudja kerülni. Így a felperes szerint az alperes és a törvényszék értelmezése jelen ügyben átlépte a jogalkalmazói kereteket. Utalt az utazási szolgáltatásokra vonatkozó szerződésekről, különösen az utazási csomagra és az utazási szolgáltatás együttesre vonatkozó szerződésekről szóló 472/2017. (XII. 28.) Korm. rendelet 8. § (1) bekezdésére, mely szerint: „Az utazó az utazási szolgáltatásra vonatkozó szerződésben foglaltaknak megfelelően, a szerződést bármikor felmondhatja. Az utazási szolgáltatásra vonatkozó szerződésben az utazó felmondása esetére bánatpénz köthető ki, melynek mértéke a részvételi díj összegét nem

haladhatja meg.”. Erre tekintettel álláspontja szerint az ingyenesség nem a szoba árával kapcsolatos, hanem a bánatpénz kikötésének hiányát jelenti. Az alperes az ingyenes lemondással és az anélkül foglalt szobák ára közötti különbséget tévesen lemondási díjnak tekintette és a lemondási díjra tekintettel tartotta megtevéstőnek. A lemondási díj valójában a bánatpénznek felel meg, az árkülönbséget a fogyasztónak csak akkor kell megfizetnie, ha igénybe veszi a szobát és nem veszi igénybe a lemondást. Ha a fogyasztó igénybe veszi a lemondást, akkor árkülönbséget egyáltalán nem kell fizetni. Az ingyenes lemondás tehát egy külön többlettértéket képviselő szolgáltatás. A többlettérték abban nyilvánul meg, hogy a szálláshelyek rugalmasan kezelik a lemondás lehetőségét a fogyasztók számára. Minél később mondják le a foglalást, annál valószínűbb, hogy az adott időintervallumra nem lesz új foglalás. Ezen üzleti bizonytalansággal (kockázattal) szemben az ingyenesen nem lemondható szobák árai biztosan kifizetésre fognak kerülni az adott szálláshelynek. Ezt az üzleti bizonytalanságot a szálláshelyek kezelhetik úgy, hogy az ingyenesen lemondható szobáknak magasabb árat határoznak meg. E döntés a szálláshely saját belátására van bízva.

[30] Kitért arra, hogy a jogerős ítélet [86] bekezdése iratellenes amikor azt rögzíti, hogy az ingyenes lemondásra vonatkozó üzenet több alkalommal felugró ablak formájában jelent meg, továbbá, hogy a fogyasztónak külön tájékozódást kellett végeznie azzal kapcsolatban, hogy van-e eltérés az ingyenes lemondással foglalt és az ingyenes lemondás nélkül foglalt szobák ára között. Előadta, hogy helytelen az elsőfokú bíróság következtetése, a platformon szereplő szálláshelyeken elérhető volt olyan szoba, amely ingyenes lemondással foglalható és ilyen foglalás esetén a fogyasztónak nem kellett fizetnie, ha lemondta a foglalást. Az állításból az észszerűen jól informált, körültekintő és észszerűen figyelmes fogyasztó nem vonhatta le azt a következtetést, hogy: (a) az ingyenes lemondással foglalt szoba ára azonos, mint az ingyenes lemondás nélkül foglalt szoba ára; illetve (b) az ingyenes lemondás korlátlanul gyakorolható lehetőség. Mindezt az általa benyújtott szakvélemény is alátámasztja. A jogerős ítélet [86] bekezdése kirívóan iratellenes és okszerűtlen értékelése a tényeknek.

[31] Az elsőfokú bíróság túllép az ingyenesség szó köznapi értelmén, amikor szerinte a fogyasztó „nem feltételezi azt, hogy az ingyenes lemondás, mint szálláshoz adott többlettérték plusz fizetési kötelezettséggel jár, mely a szoba árába kerül beépítésre”, mert a lemondás ingyenességéből nem következik semmi az ingyenes lemondással foglalás árára vonatkozóan. Helytelen és iratellenes megállapítás az is, hogy a jogerős ítélet [90] bekezdése szerint nem kommunikálta időben a lemondás időbeli korlátját. Az alperesi határozat 43. és 61. pontjában található képernyőmentés egyértelműen igazolja, hogy az ingyenes lemondás korlátja a szálláshely aloldalán feltüntetésre került. Az elsőfokú bíróság mérlegelése abból a szempontból is okszerűtlen, hogy az ingyenes lemondás időbeli korlátját nem a felperes, hanem a szálláshelyek határozzák meg.

[32] Az elsőfokú bíróság az elérhetőségi üzenetekkel kapcsolatban tévesen értelmezte az Fttv. 8. § (1) bekezdését. Utalt a német versenyhatóság (Bundeskartellamt) összehasonlító weboldalak kapcsán 2019. áprilisban közzétett ágazati jelentésére és az Európai Parlament és Tanács 2005/29/EK rendelete (a továbbiakban: UCP irányelv) 2. cikk j) pontjára, a C-54/17. és C-55/17. számú ügyben előterjesztett főtanácsnoki indítványra, melyet az Európai Unió Bírósága, mint aktív kényszerítést értelmezett, ezért az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a pszichés nyomásgyakorlás intézményét. A jogerős ítélet [96] pontjában foglaltakkal ellentétben véleménye szerint az online szállásközvetítés esetén a fogyasztóra helyezkedő nyomás minimális, ezt erősíti a C- 628/17. számú ügyben előterjesztett főtanácsnoki indítvány. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az UCP irányelv értelmezésével nem foglalkozott, csak a CPC rendelet 9. cikke alapján a külföldi hatóságokkal való együttműködés kötelezettségét vizsgálta {ítélet [84] bekezdés}. Ezzel szemben a keresete

[57] bekezdésében nem ezt kérte vizsgálni, hanem azt, hogy az alperesnek a saját jogi álláspontja kialakításakor a UCP irányelv egységes értelmezése szempontjából a CPC keretében együttműködő társhatóságok jogi álláspontjával az összhangot meg kellett volna teremtenie. A keresete [55] bekezdésében a külföldi versenyhatóságok gyakorlatával való ellentétes döntés hozatalára hivatkozott.

[33] A SZÉP Kártyával kapcsolatos üzenet kapcsán az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte az Fttv. 3. § (2) bekezdés a) pontját. A SZÉP Kártya elfogadásának lehetőségét nem hallgatta el a fogyasztók előtt, a fogyasztók tájékozott döntéshez való joga nem sérült, figyelembe véve, hogy a fogyasztók minden időpillanatban azt az információt látták, amit a szálláshelyek meg akartak jeleníteni a felperes platformján. Az alperes által megkövetelt és az elsőfokú bíróság által elfogadott megjelenítés nem zárhatja ki, hogy bizonyos információ kiemelten jelenhessen meg egy szálláshelynél.

[34] A jogerős ítélet a bizonyítás kapcsán is jogszabálysértő. A szakvélemény alkalmas annak a ténynek az igazolására, hogy a fogyasztók tisztában voltak azzal, hogy az ingyenesség a lemondásra vonatkozott, nem az ingyenes lemondással foglalt szoba árára, illetve azzal, hogy az ingyenes lemondásnak vannak időbeli korlátai. A kereset [32] pontjában bemutatta, hogy az alperes szakvéleménnyel szembeni formai kifogásai miatt alaptalanok, illetve a kereset [33] pontjában előadta, hogy egyéb bizonyítás hiányában alperes a szakvéleményben bemutatott tényeket kétségbe vonni nem tudta, erre tekintettel az elsőfokú bíróságnak érdemben vizsgálni kellett volna a bizonyítás mellőzésének okszerűségét. Vitatta ezért a jogerős ítélet [111] bekezdésében foglaltakat. Állította, hogy a bíróság kapcsán az ítélet nyilvánvalóan sérti a Kp. 85. § (5) bekezdését, a bíróság értékelése nyilvánvalóan okszerűtlen. Az ügyintézési határidő túllépése pedig objektív körülmény, melyet nem lehet a felperes terhére értékelni.

[35] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte. Az ingyenes lemondás kapcsán kifejtette, hogy nem helytálló az a felperesi értelmezés, hogy mivel maga a lemondás ingyenes (az nem kerül költségbe), ezért használható az 'ingyenes lemondás' kifejezés. Az ingyenesség állítása megdől, amennyiben a fogyasztó igénybe veszi az ingyenes lemondás opcióval megvásárolt szállásszolgáltatást, azaz teljesedésbe megy az ügylet, hiszen a lemondás díját – azaz a lehetőség költségét – a fogyasztó a szállásdíjba beépítve megfizeti, melyre azonban felperes nem hívta fel a fogyasztók figyelmét. Azt kell figyelembe venni, hogy egy ingyenesnek kínált szolgáltatás igénybevétele esetén kell-e a fogyasztónak plusz ellenértéket átadnia a szolgáltató számára. A felperes kommunikációja megtévesztő, hiszen abban az szerepel, hogy a lemondásért nem kell fizetni, viszont az azért való fizetés abban az esetben, ha a fogyasztó igénybe veszi a szállást, tehát ha nem mondja le, mindenféleképpen megvalósul. Az ingyenes lemondhatóság időbeli korlátja, illetve az, hogy az ingyenesen lemondható szállás drágább, mint az ingyenesen nem lemondható ugyanazon szállás, nem jelent meg a felperes reklámjaiban. Ha a fogyasztók az ingyenes jelzővel találkoznak, azt várhatják el, hogy a szolgáltatásért vagy az áruért cserébe semmit sem kell adniuk, azaz döntésüknek gyakorlatilag nincs anyagi vagy egyéb kockázata. Az ügyleti döntés fogalmát felperes továbbra is az egyértelmű bírósági joggyakorlattal ellentétesen szűkítő módon kívánja értelmezni, tekintettel arra, hogy a foglalás kezdeményezése előtti fogyasztói mozzanatokat ki kívánja zárni a törvényi védelem alól.

[36] Az elérhetőségi üzenetek kapcsán kifejtette, hogy a megállapításai nem feltételezéseken alapultak, hanem a közgazdasági elemzéseken túl pontosan kimutatta, hogy a felperes milyen sürgető üzeneteket használt. Kiemelte a felperesi állásponttal szemben, hogy angol versenyhatóság (Competition and Markets Authority, CMA) az eljárása során nem arra

jutott, hogy felperes kereskedelmi gyakorlata nem jogsértő, hanem arra, hogy vizsgálatának jogalapját tekintve nem az agresszív kereskedelmi gyakorlat vonatkozásában, hanem a megtévesztés vonatkozásában folytatja. Nem tagadja, hogy a fogyasztóknak ne lett volna meg az elméleti lehetősége arra, hogy az üzeneteket teljes mértékben figyelmen kívül hagyják, azonban a felperes tudatos lépései pszichésen hatottak (ez az ún. FOMO hatás) a fogyasztókra, akiknek így az üzleti döntése is befolyás alá került.

[37] A SZÉP Kártyás fizetés lehetősége kommunikációs üzenetként a felperes platformján a fogyasztók által észlelhető volt, azaz a fogyasztók felé irányult, azok érdeklődésének felkeltését szolgálta. Hangsúlyozta, hogy a szakmai gondosság követelményébe beletartozik, hogy egy online szállásközvetítő platform biztosítsa a szálláshelyek által saját belátásuk szerint megjelenített információi kapcsán az egységes megjelenítést. Egy információ két módon történő megjelenítése megtöri az egységességet, megzavarja a fogyasztót, nem ad tiszta, áttekinthető képet a platformról.

[38] Egy adott kereskedelmi kommunikáció fogyasztók általi értelmezése nem ténykérdés, hanem jogkérdés, melynek megítélése a hatóság feladata. Vitatta, hogy az elsőfokú bíróságnak meg kellett volna fordítani a bizonyítási terhet felperesi valószínűsítés okán. Megfelelő indokát adta a határozatában annak, hogy miért nem bírt relevanciával a felperes által csatolt szakvélemény, valamint az elsőfokú ítélet is megfelelően indokolta a szakértő kirendelése iránti felperesi kérelem elutasítását.

[39] A weboldal neve2 Zrt. gyakorlatát is jogsértőnek találták, bírság kiszabására összetett kötelezettségek teljesítése okán nem került sor. A két vállalkozás kommunikációja nem volt teljesen azonos, a két ügy nem vethető teljesen össze. A felperes felelőssége fennállt a jogsértésekért. Az eltiltások értelmezhetetlensége a felperes részéről csúsztatás, egyértelmű előírásokat tett. A bírság kiszabása során jogszerűen járt el. Az ügyintézési határidőt megtartotta, a Tptv. 63. § (8) bekezdés 10. pontját a bíróság helyesen értelmezte.

[40] A felperes az alperes ellenkérelmére tett észrevételében kifejtette, hogy a jogerős ítéletben nem érintett körben az alperes nem egészítheti ki előadásával az ítélet indokolását. Önmagában az, hogy a bíróság nem ért egyet egy peres fél által előadottakkal, nem meríti ki az indokolási kötelezettséget. A felülvizsgálati kérelemben nem azt kifogásolta, hogy a Fővárosi Törvényszék nem reagált minden érvre, hanem azt mutatta be, hogy az ügy szempontjából jelentős kérdésekkel, tényekkel és bizonyítékokkal egyáltalán nem foglalkozott. Kifejtette, hogy az alperes nem mutatta be, hogy miért nem észszerű az az értelmezés, hogy az ingyenes lemondás azt jelenti, hogy maga a lemondás ingyenes. Előadta, hogy az alperes valójában azt kifogásolta, hogy az ingyenes lemondás címke nem nyújtott több tájékoztatást, mint azt, hogy a lemondás maga ingyenes. Ilyen elvárás azonban megalapozatlan. Az ingyenes lemondás kifejezés nem a szoba árára vonatkozott, így a fogyasztó a szoba igénybevétele esetén nem várhatta el, hogy nem kell ellenértéket átadnia az ingyenes lemondás lehetőségéért. A kommunikációval összhangban van, hogy ha a fogyasztó nem mondja le a szállást, azért fizetnie kell, viszont az ingyenes lemondással foglalt szoba lemondásáért nem kell fizetnie. A hirdetések magát a platformot reklámozták és nem kötődtek konkrét szállásajánlathoz, így nem jeleníthettek meg a szobaajánlat feltételeire vonatkozó információt. Ha a fogyasztó igénybe veszi a foglalt szállást, valóban jár anyagi kockázattal (a szoba árát ki kell fizetni), ugyanakkor az ingyenes lemondás kifejezés nem teremt ezzel ellentétes fogyasztói elvárást. A döntéshozatali folyamat és az üzleti döntés két eltérő fogalom. Az Fttv. hatálya kiterjed a döntéshozatali folyamat bármelyik pontján megjelenített kommunikációra, de csak az olyan kommunikációt minősíti jogellenesnek, ami nemkívánt üzleti döntés kiváltására alkalmas. Az ingyenes lemondás kifejezés önmagában

nem képes ilyen döntést kiváltani. Az alperes által hivatkozott Kf.III.38.283/2018/12. számú kúriai ítélet a felperesi állásponttal nem ellentétes, másrészt nem vonható párhuzam az offline és online kommunikáció között, a két kommunikáció szállásközvetítés esetén jelentősen eltér.

[41] Az elérhetőségi üzenetek kapcsán állította, hogy nem derül ki, hogy az alperes mit ért az üzenetek közgazdasági elemzésén, hiszen ilyen elemzést nyilvánvalóan nem végzett, a hivatkozott ágazati vizsgálat 2013-ban indult és 2016-ban befejeződött, nem hozható összefüggésbe a 2018-ban felperes ellen indult versenyfelügyeleti eljárással, ráadásul az elérhetőségi üzenetekkel kapcsolatban semmilyen megállapítást nem tartalmazott, és a GVH Határozatával ellentétesen mutatta be a szállásfoglalás folyamatát. A fogyasztói felmérés alapján arra jutott, hogy a fogyasztók „rászánják az energiát a megfelelő szállás kiválasztására”, gyakran végeznek összehasonlítást, többségében több találati oldalt is végig néznek, meglátogatják a szállások saját weboldalát. Az általa bemutatott DÖE Piacelemzés szerint is a fogyasztók tisztában vannak az üzenetek jellegével és tudatosan figyelmen kívül hagyják őket. Az angol versenyhatóság, a CMA eljárásában csatolt bizonyíték felperes belső kódolási felülete (munkavállalói kommunikációs felülete) volt. Az, hogy a felperes egy üzenet megjelenítésétől milyen hatást remélt, nem alkalmas a fogyasztókra gyakorolt hatással kapcsolatos megállapítások alátámasztására. Alperes nem tett említést arról, hogy a név2 határozat (Vj/41-44/2019.) nyomán készült fogyasztói felmérés (a továbbiakban: Riport), számos ponton ellentmond az alperes megállapításainak. Azt is tévesen állítja, hogy az ASA, RCC, valamint ASAI önszabályozó testületek döntéseit kellő mélységben elemezte, a testületek döntései az ingyenes lemondás kifejezéssel foglalkoztak és nem az elérhetőségi üzenetekkel és a három döntés közül az alperes a felperesre nézve kedvező egyik döntést sem ismertette a GVH Határozatban. A CMA egyáltalán nem állapította meg az elérhetőségi üzenetek jogsértő jellegét. Az alperes először ismerte el az eljárás során, hogy az üzeneteknek nem feltétlenül van olyan hatása, amit a GVH Határozat megállapított. Azt pedig, hogy a fogyasztók nincsenek tudatában annak, hogy az általuk észlelt üzenetek nem egyszerűen a tájékoztatásukat célozzák, a DÖE Piacelemzés és a Riport is egyértelműen cáfolta. Az ellenkérelem 25. bekezdésében a C-54/17. és C-55/17. számú ügyekben született főtanácsnoki indítvány kapcsán helytelenül állította az alperes, hogy nem bír kötőerővel, az ugyanis önmagában álló dokumentumként fontos forrása az uniós jogi aktusok értelmezésének. Az ellenkérelem 28. bekezdése kapcsán a felperes kiemelte, hogy téves azon alperesi hivatkozás, hogy a Riport kvantitatív vizsgálata nem terjedt ki olyan üzenetek tesztelésére, amelyek egyértelműen stresszt okoznak. Alaptalan az alperes azon hivatkozása is, hogy a Riport a név2 weboldalt vette alapul. A név2 ugyanolyan elérhetőségi üzeneteket használ, mint a felperes, ráadásul a Riport a felperes platformját is figyelembe vette a prototípus tervezése során. Vitatta az ellenkérelem 29. bekezdésében foglaltakat is, hogy alperes eleget tett volna az EUB által megkövetelt elemzésnek az agresszív kereskedelmi gyakorlat kapcsán.

[42] Vitatta, hogy a SZÉP Kártyás fizetés lehetősége kommunikációs üzenetként a platformján a fogyasztók által észlelhető volt, azaz a fogyasztók felé irányult, azok érdeklődésének felkeltését szolgálta. Álláspontja szerint el kell választani, hogy az Fttv. 1. § (1) bekezdése alapján ki felé irányul egy kereskedelmi gyakorlat és azt, hogy az a fogyasztók számára észlelhető-e. Márpedig a SZÉP Kártyával való fizetés lehetőség megjelenítése a szállásközvetítő honlapján a szállásadók felé irányult, akik az Fttv. 2. § a) pontja alapján nem minősülnek fogyasztónak. A szakmai gondosság követelménye körében kifejtette, hogy az azonos információ a beállítás idejétől függően máshogy jelent meg ugyanazon a felületen. Álláspontja szerint ez csak látszólagos ellentét, a kérdés arról szól, hogy mit engedett meg a szálláshelyeknek. Állítása szerint a fogyasztó számára önmagában egy üzenet megléte vagy hiánya egy szálláshelynél nem lehet zavaró. A fogyasztók a felperes weboldalát böngészve maguk is könnyen meggyőződhetnek róla, hogy nem minden szálláshelynél ugyanaz az információ jelenik meg.

[43] Az ítéleti bizonyítottság kapcsán kifejtette, hogy nem pusztán jogi érvekre támaszkodva vitatta a vizsgált kommunikáció alperes általi értelmezését, hanem empirikus bizonyítékokra (fogyasztói felmérés, Riport) támaszkodva cáfolta azokat. Az alperes az ellenkérelem 38. bekezdésében arra hivatkozik, hogy az ügy ura dönti el, hogy melyek a döntés meghozatalához szükséges tények. Ennek alapján az alperes nem zárhat ki önkényesen az általa megállapított tényállással ellentétes, releváns tényeket és bizonyítékokat. Jelen ügyben nem pusztán arról van szó, meddig kell az alperesnek erőfeszítéseket tenni a tényállás felderítése érdekében, hanem arról, hogy felperes által bizonyított tényt az alperes figyelmen kívül hagyhat-e egyéb tényfeltárás és bizonyítás nélkül. Álláspontja szerint az empirikus bizonyítékok, amelyekre támaszkodott, nem pusztán valószínűsítésnek minősültek. A kiszabott bírság jogsértő. A bírság számításakor a felperes teljes, jogsértés időszakában elért árbevételét vette alapul, figyelmen kívül hagyva, hogy a jogsértő magatartás nem feltétlenül érintette az összes, felperes platformján foganatosított foglalat. Az ügyintézési határidő kapcsán az ellenkérelem 52. bekezdésben kifejtett álláspont contra legem, az ellenkérelem 53. bekezdésében hivatkozott kettős mércét éppen az alperes álláspontja teremti meg.

A Kúria döntése és jogi indokai

[44] A felperes felülvizsgálati kérelme a bírság összege tekintetében alapos, egyebekben alaptalan.

[45] A Kúria a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó 108. § (1) bekezdése alapján a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem és az ellenkérelem keretei között, a rendelkezésre álló iratok és bizonyítékok alapján kizárólag abból a szempontból vizsgálta, hogy a jogerős ítélet megfelel-e a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályoknak [Kp. 120. § (5) bekezdés]. A felülvizsgálati eljárásban nincs helye a kereset ismételt elbírálásának, a közigazgatási döntés ismételt felülvizsgálatának, vagy bizonyítás felvételének. A bizonyítékok mérlegelésén alapuló ítélet felülvizsgálati eljárásban eredménnyel csak akkor támadható, ha a bíróság a tényállást iratellenesen állapította meg, illetőleg a bizonyítékok mérlegelése vagy a megállapított tényállás nyilvánvalóan okszerűtlen vagy lényeges logikai ellentmondást tartalmaz.

[46] A felülvizsgálati eljárás során nem jelölhető meg olyan új jogszabálysértés, amely nem volt a kereset tárgya, mert arra vonatkozóan a jogerős ítélet döntést nem tartalmazhat, a rendkívüli perorvoslat során ezért a Kúriának nincs mit felülvizsgálnia. A felperes a keresetében a Tpv. 64/A. § (1) bekezdésére nem hivatkozott, ugyanígy érvei között nem hivatkozott a 472/2017. (XII. 28.) Korm. rendelet 8. § (1) bekezdésére az ingyenes lemondás körében és a lemondás „árának” bánatpénzként való értékelésére, továbbá az UCP irányelv egységes értelmezésével, a külföldi társhatóságok gyakorlatától eltérő döntéssel kapcsolatos kifogásához a keresetlevélben jogszabálysértés nem került megjelölésre, így ezeknek az érdemi felülvizsgálatát a Kúria mellőzte.

[47] A Kúria elsőként az eljárási jogsértéseket, ezen belül az ügyintézési határidő túllépésével kapcsolatos kifogást vizsgálta. Elöljáróban rögzíti a Kúria, hogy az ügyintézési határidő lejártá után kiszabott bírság ellentétes lehet az Alaptörvény XXIV. cikkének (1)

bekezdésében meghatározott tisztességes hatósági eljáráshoz való joggal. Az Alkotmánybíróság az 5/2017. (III. 10.) AB határozatában (a továbbiakban Abh1.) az anyagi jogi határidőn túl kiszabott szankciók alkotmányossági szempontú felülvizsgálata kapcsán állapította meg, hogy a hatósági eljárás méltányosságának, illetve tisztességességének alapvető feltétele, hogy a közigazgatási hatóságok a rájuk irányadó jogszabályi határidőket betartsák. Különösen erősen kell, hogy érvényesüljön ez a követelmény azokban az esetekben, amikor a közigazgatási hatóság az ügyféllel szemben szankciót állapít meg. A közigazgatási anyagi jogi szankciók jogszabályban történő meghatározása azt a célt szolgálja, hogy a közigazgatási eljárás ügyféli pozíciójában lévő azon jogalanyok, akikkel, illetve amelyekkel szemben a közigazgatási hatóság valamely, az adott ügyfél által elkövetett közigazgatási normasértés miatt hátrányos jogkövetkezményt állapít meg, ne álljanak hosszú, bizonytalan ideig – az anyagi jogi határidőkre vonatkozó, létező jogszabályi rendelkezések ellenére – a velük szemben alkalmazható szankció fenyegetésének félelme alatt. A tisztességes hatósági eljáráshoz való joghoz hozzátartozik annak biztosítása, hogy a közigazgatási hatóságok a rájuk vonatkozó határidőket betartsák, és a bíróságok e határidők be nem tartását ne az ügyfél terhére, hanem javára értékeljék. A jogalkotót illeti annak – jogpolitikai és praktikus szempontokat is figyelembe vevő – meghatározása, hogy egy adott közigazgatási határozat meghozatalára mennyi idő elegendő; ennek elbírálása nem alkotmányossági kérdés. Az viszont már alkotmányossági kérdés, hogy a jogalkalmazó szervek a jogalkotó által meghatározott kötelezettségeiket teljesítsék, és ne hozzanak meg olyan döntéseket, amelyekre a jogszabályok szövege szerint nincs lehetőségük. A tisztességes hatósági eljáráshoz való Alaptörvényben biztosított jogból az következik, hogy a közigazgatási hatóságok számára a jogalkotó által meghatározott határozathozatali és szankcióalkalmazási határidő elmulasztásának ódiumát a mulasztó, jogszabályi kötelezettségüket határidőben nem teljesítő hatóságok, ne pedig az ügyfelek viseljék. Ezért ennek jövőbeni biztosítására az Alkotmánybíróság alkotmányos követelményt állapított meg. {Indokolás [15], [16]}. Az Alkotmánybíróság mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy az a bírói értelmezés, amely a szankcióalkalmazási határidő elmulasztásához – a tételes jogszabályi előírás szerinti határidő letelte után – nem fűzi azt a következményt, hogy az anyagi jogi határidőt túllépő hatóságok szankcióalkalmazási lehetősége elenyészik, az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésével ellentétes {Indokolás [17]}.

[48] Az Alkotmánybíróság a 17/2019. (V. 30.) AB határozat (a továbbiakban Abh2.) alapjául szolgáló ügyben már az ügyintézési határidő túllépésének alkotmányossági következményeit az adójogi jogkövetkezmények szempontjából vizsgálta és arra a következtetésre jutott, hogy mivel az adóhatóságnak az utólagos ellenőrzést határozattal kell lezárnia, a határozathozatalra az ügyintézési határidőt követően az elévülési időn belül, az utólagos ellenőrzés lezárása érdekében az Alaptörvény XXIV. § cikk (1) bekezdés sérelme nélkül sor kerülhet. A határozathozatal és a szankcionálás nem kapcsolódik funkcionálisan feltétlenül össze, azaz a hatósági eljárás nem kifejezetten a szankcionálás céljára irányul. Az ügyintézési határidőt követően meghozott határozat tartalmát vizsgálva arra a következtetésre jutott, hogy alkotmányos az Abh.1.-en alapuló kúriai jogértelmezés, amely szerint az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCIII. törvényben (a továbbiakban: régi Art.) 128. § (1) bekezdésében nevesített, az utólagos adómegállapításra nyitva álló 60 napos határidő esetében a határidő elteltét követően a hatóságnak nincs lehetősége szankciót alkalmazni, különben ezen határidők léte veszítené el az értelmét {lsd. Indokolás [52], [101], [111]}.

[49] Az Alkotmánybíróság a 25/2020. (XII. 2.) AB határozatában (a továbbiakban Abh3.) az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt észszerű ügyintézéshez való jog sérelmét, mint az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes hatósági eljáráshoz való jog részjogosítványát abból az aspektusból vizsgálta, hogy az adóhatóság a meghosszabbított határidőn túl hozta meg érdemi döntését. Az adóhatóság ügyintézési határidőt kilenc nappal lépte túl. Az ügyintézési határidő jogi természetével kapcsolatban az Alkotmánybíróság rámutatott, hogy eljárási határidőről van szó, elmulasztása nem jár együtt automatikusan a határozathozatali lehetőség elenyészésével. Minden olyan esetben, amikor a (meghosszabbított) határozathozatali határidőn túl adóbírságot szab ki az elsőfokú adóhatóság, gondosan köteles mérlegelni, hogy a törvénysértés ellenére az észszerű határidőn belüli ügyintézéshez való jogot maga, hatóságként tiszteletben tartotta-e {Indokolás [60], [62]}. Az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy a meghosszabbított határidő lejártát kilenc nappal követően hozott adóbírságot tartalmazó adóhatósági határozatot hatályában fenntartó kúriai döntés nem áll ellentétben az észszerű határidőn belüli ügyintézéshez való joggal, mert az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése alapján az egyedi ügy konkrét körülményei között nem tekintendő észszerőtlenül hosszúnak a kilencvenkilenc napos ügyintézési időtartam. A törvényi határidő kisebb mértékű túllépésével az adóhatóság nem tette időben kiszámíthatatlanná az összetett adóügy intézését, miközben az adózó előre láthatta, hogy adóbírság kiszabása várható és tisztában volt a bírságkiszabás szempontjaival is {Indokolás [80]}.

[50] Az Alkotmánybíróság versenyügyben a 30/2014. (IX. 30.) AB határozatában arra mutatott rá, hogy a GVH speciális funkcióval és feladatkörrel rendelkezik, feladata alapvetően az, hogy védje a gazdasági, piaci verseny tisztaságának és szabadságának fenntartásához fűződő közérdeket. Ennek érdekében a törvényben szabályozott eszközökkel őrködik a versenyt biztosító piaci működés és struktúra felett, védi és biztosítja a közérdek érvényesülését a piaci szereplők egymás közötti viszonyában. A verseny tisztaságának és szabadságának fogalmán keresztül egyedileg meg nem határozott piaci szereplők és fogyasztók összességének érdeke áll jogvédelem alatt. A GVH által alkalmazott bírság – miként arra az Alkotmánybíróság a 239/B/2005. AB határozatában (ABH2007, 1850., 1853.), illetve a 19/2009. (II. 25.) AB határozatában (ABH2009, 146., 154.) már rámutatott – a vállalkozás jogellenes magatartásához fűződő jogkövetkezmény, melynek kiszabásakor a jogsértő magatartással szembeni hatékony fellépés a fő szempont. A bírság célja tehát részben az elkövetett jogsértés miatti szankció (represszív jelleg), valamint a jövőbeli jogsértések megelőzése (preventív cél) {Indokolás [60]}.

[51] A Kúria mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a perbeli esetben eljárási határidőt állapít meg a Tpvt. 63. § (2) bekezdés a) pontja, melynek időtartama három hónap, amely egyenként legfeljebb két hónappal meghosszabbítható [Tpvt. 63. § (9) bekezdés a) pont]. A hét hónapos határidő felperes által állított 17 napos túllépése esetében az észszerű határidőn belüli ügyintézéshez való jogot, az ügy egyedi körülményeit, az Abh3.-ban írt körülményeket kellene vizsgálni, ha a Kúria úgy ítélné meg, hogy a felperes által kifogásolt késedelem nem olyan, mint amely az ügyintézési határidőbe be nem számító, a Tpvt. 63. § (8) bekezdésében felsorolt időtartamok közé tartozik. Ennek megítéléséhez a Kúria figyelembe vette, hogy a kapcsolódó törvényi magyarázat, mely az ügyintézési határidő elintézési határidőnkénti jelölésével is hangsúlyt adott a határidő eljárási jellegének, az elintézési határidő számításánál az alapvető indokot abban fogalmazta meg, hogy maradjanak

figyelmen kívül azon időtartamok, amelyek alatt az eljárás folytatása objektíve lehetetlen és ez a lehetetlenülés a GVH érdekkörében merül fel.

[52] A Tptv. 63. § (8) bekezdés 9. és 10. pontjai szerint „az ügyintézési határidőbe nem számít be a hiánypótlásra felhívástól az annak teljesítéséig terjedő időtartam; továbbá az ügyfélnek a tényállás tisztázásához szükséges adatok közlésére, illetve okirat vagy más irat bemutatására való felhívásától az annak teljesítéséig terjedő időtartam”. A jogerős ítélet indokolásának [80] bekezdésében írtak szerint a jogszabályi rendelkezések alapján az alperesi ügyintézési határidőbe nem számít bele az az időtartam, amikor az alperes számára még nem áll rendelkezésre az az irat, amelynek megküldését kéri a felperestől vagy más hatóságoktól, mivel annak hiányában az eljárást nem tudja folytatni, és az a körülmény, hogy a határidő utolsó napja a munkaidőn túl érkező beadványt az alperes a következő munkanapon tölti le, nem minősül az alperes felróható mulasztásának, így jogsértést nem valósít meg. Habár a jogerős ítélet olyan értelemmel ruházta fel a szabályt, amely azok szövegében nem volt benne, e jogfejlesztés eredménye azonban – a jogszabály indoklására is figyelemmel – praeter legem és nem contra legem jogértelmezés. Ily módon az elsőfokú bíróság jogértelmezése megfelelt az Alaptörvény 28. cikkéből levezethető, a bíróságoknak címzett jogértelmezési szabálynak, a teleologikus jogértelmezés keretében a bíróságoknak elsősorban a jogalkotó által meghatározott célt kell figyelembe venniük, amelyhez elsősorban a jogszabály preambuluma, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolása ad támpontot. A jogszabályhely indoklására figyelemmel pedig az eljárási típusú ügyintézési határidő meg nem tartásából fakadóan a jogerős ítélet [80] bekezdésében adott magyarázat azon jogalkotói cél alapvető indokait fogalmazta meg, hogy maradjanak figyelmen kívül azok az időtartamok, melyek alatt az eljárás folytatása objektíve lehetetlen és ez a lehetetlenülés az alperes érdekkörében merül fel, szükségképpen azon okból, hogy a határidő utolsó napján munkaidőn túl érkező elektronikus beadványt csak az azt követő munkanapon tölti le. Az elsőfokú bíróság jogértelmezése, amely ezen az alapon a jogsértést nem állapította meg, az Alaptörvény 28. cikkével összhangban állt.

[53] Az alperes valamennyi vizsgált magatartás megítélése során az Fttv. 4. § (1) bekezdésében meghatározott átlagfogyasztó adott esetben tanúsított jellegzetes viselkedését tekintette viszonyítási alapnak, a kereskedelmi gyakorlat megítélése, az ügyleti döntés befolyásolásának vizsgálata során az észszerűen tájékozott, adott helyzetben általában elvárható figyelmességgel és körültekintéssel eljáró fogyasztói magatartást értékelte, összhangban a UCP irányelv (18) preambulumbekkezdésében foglaltakkal. Ekként a felperes kereskedelmi kommunikációját egy megfelelően informált, körültekintő és óvatos fogyasztó viszonylatában vizsgálta. Az alperesi tényállástisztázási kötelezettség alapját képező átlagfogyasztó megítélésének a jogerős ítélet ezzel egyező indokát adta. Ez összhangban áll az EUB ítélezési gyakorlatában szereplő átlagfogyasztóval, aki kritikus, piaci magatartásában tudatos és körültekintő személy. Tájékozódik a termékek minőségéről és áráról és hatékony választásokat tesz. A C-611/14. számú ügyben rögzítésre került, hogy a megtévesztő kereskedelmi gyakorlatot a fogyasztó szemszögéből kell vizsgálni, továbbá az is, hogy azt az átlagfogyasztót kell viszonyítási alapul venni, aki szokásosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő, figyelembe véve a társadalmi, kulturális és nyelvi tényezőket. Az „átlagfogyasztó” fogalma nem statisztikai ismérven alapul, és a nemzeti hatóságoknak és bíróságoknak saját ítélőképességükre kell hagyatkozniuk annak megítélésekor, hogy hogyan reagálna az átlagfogyasztó adott esetben. Rá kell mutatni arra is, hogy az „átlagfogyasztó” szokásos tájékozottsági szintje, a tájékozott döntésének a meghozatalánál a számára nyújtott információknak, sürgető üzeneteknek a hatása az EUB

által is elismerten a társadalmi, kulturális téren eltérő lehet, az adott ország viszonylatában kell megítélni, ezért más társhatóságok döntései, a kiadott iránymutatások mindegyikére tekintettel lehetnek értékelhetők. A felperes által hivatkozott társhatóságok gyakorlatával való ellentétet a felülvizsgálati kérelem [34] pontjában hivatkozottak nem bizonyították. Az alperes a határozata 375. pontja szerint folyamatosan egyeztetett a CPC Bizottsággal, társhatóságokkal, az Európai Unió Bizottságával, a holland versenyhatósággal (az ACM-mel), CMA-vel, nem volt indokolt a CPC rendelet szerinti közös eljárás lefolytatása sem (Határozat 376-379. pontjai). A név1 saját belső felmérése, a CMA konzultációs levele is értékelésre került (Határozat XI.4. pont, 469. pont).

[54] A fogyasztói tudatosság – ahogy arra a hazai bírói gyakorlat rámutatott – azonban nem terjed ki arra, hogy az adott reklám tartalmában kételkedjen, annak valóságtartalmát ellenőrizze, az azzal ellentétes körülményeket vagy azok cáfolatát keresse (BH2015. 87.). Eme mutatók tehát óvatosan kezelendők, hiszen az átlagfogyasztó védelemre szorul, még akkor is, ha olyan helyzetben van, hogy meg tudja szerezni a rendelkezésre álló információkat és okosan tud cselekedni azok alapján. A Kúria joggyakorlata egységes abban, hogy az átlagos, jól informált fogyasztó nem köteles utánajárni a reklámállítások valóságának, hogy azokat ellenőriznie kellene, kételkednie kellene bennük (Kfv.II.37.191/2013/8., Kfv.VIII.37.083/2014/8., Kfv.III.37.645/2018/8., Kfv.III.37.020/2014.). Egyetért a Kúria az elsőfokú bíróság érvelésével (ítélet [89] bekezdés), hogy az ingyenes lemondás opcióval hirdetett szobák ára tekintetében az, hogy ezen lehetőség nélkül foglalható szoba ára és az ingyenes foglalással hirdetett szoba ára között különbség van és az ingyenes lemondással hirdetett szálláshelyekért valójában magasabb árakat fizettek a szolgáltatás során amennyiben a foglalás nem került lemondásra, a fogyasztó számára nem tudatosul. Az átlagos fogyasztóban az ingyenesség lehetősége ténylegesen olyan kedvező képet generál, amely arra ösztönzi, hogy a neki egyéb kondícióiban megfelelő szoba megtalálása után tovább ne vizsgálódjon. Nem feltételezi azt, hogy az ingyenes lemondás – mint a szálláshoz adott többlettérték – olyan plusz fizetési kötelezettséggel jár, amely a szoba árába kerül beépítésre. Okszerűen fejtette ki a jogerős ítélet, hogy mindez arra sarkallja a fogyasztót, hogy az ingyenes lemondási lehetőség tudatában úgy hozzon döntést, hogy a további opciókról már ne tájékozódjon, ne vesse össze az ingyenes lemondási lehetőség nélküli ugyanilyen kondíciókkal hirdetett szobák áraival. Az ingyenességre utalás a fogyasztót önmagában a szolgáltatás igénybevételére ösztönözi, és nem vizsgálódik tovább a nem ingyenes opcióval hirdetett szobaárak tekintetében.

[55] Az Fttv. 6. § (1) bekezdés c) pontja szerint megtévesztő az a kereskedelmi gyakorlat, amely valótlan információt tartalmaz, vagy valós tény – figyelemmel megjelenésének valamennyi körülményére – olyan módon jelenít meg, hogy megtéveszti, vagy alkalmas arra, hogy megtéveszse a fogyasztót, az alábbiak közül egy vagy több tényező tekintetében, és ezáltal a fogyasztót olyan üzleti döntés meghozatalára készíti, amelyet egyébként nem hozott volna meg, vagy erre alkalmas: így az áru ára, illetve díja, az ár, illetve díj megállapításának módja, különleges árkedvezmény vagy árelőny megléte tekintetében. Miként a Kúria a Kfv.II.37.243/2021/11. számú határozata [62] bekezdésében elvi éllal kimondta, ingyenesség alatt a szöveg kontextusától függően akár nemcsak pénzbeli, de más, a fogyasztói döntést befolyásoló, azaz valamilyen azonosítható érdemi – ugyanakkor nem a szolgáltatás immanens természetéből adódó nyilvánvaló (például ingyenes hirdetésből élő offline újság) – hátrányt lehet „ellenszolgáltatásnak” és akár a szolgáltatás áráként is értelmezni. Ellenszolgáltatásnak is csak olyan hátrány tekinthető az Fttv. 6. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazásában, amely a szolgáltatás természetéből immanens módon nem következik,

közvetlenül hat és szignifikáns, tehát ügyleti döntés befolyásolására érdemben képes vagy arra alkalmas. A felperes tévesen hivatkozott arra, hogy e kúriai döntés alapján valójában az ingyenes lemondással foglalás esetén a lemondás igénybevételével a fogyasztót pénzügyi vagy egyéb hátrány nem éri, azaz a lemondásnak nincs ellenszolgáltatása, melyre tekintettel az alperes és a bíróság értelmezése átlépte a jogalkalmazói kereteket. A hivatkozott döntés a jelen üggyel nem analóg, mert az adatátadás, adatkezelés, adatszolgáltatás aspektusából vizsgálta az Fttv. 6. § (1) bekezdés c) pontját, azt azonban elvi éllel rögzítette, hogy az ingyenesség alatt a szöveg kontextusától függően akár nemcsak pénzbeli, de más, a fogyasztói döntést befolyásoló, azaz valamilyen azonosítható érdemi – ugyanakkor nem a szolgáltatás immanens természetéből adódó nyilvánvaló hátrányt lehet „ellenszolgáltatásnak” és akár a szolgáltatás áráként is értelmezni; azonban ellenszolgáltatásnak is csak olyan hátrány tekinthető az Fttv. 6. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazásában, amely a szolgáltatás természetéből immanens módon nem következik, közvetlenül hat és szignifikáns, tehát ügyleti döntés befolyásolására érdemben képes vagy arra alkalmas. Releváns jelentősége a jelen ügy szempontjából annak van, hogy az ingyenesség világos és egyértelmű jelentéstartalmat hordoz, az átlagfogyasztótól pedig nem várható el, hogy egy adott reklám tartalmában kételkedjen, annak valóságtartalmával ellentétes körülményeket keresse, kutassa (Kfv.III.37.020/2014/5.). Az Fttv. 6. § (1) bekezdés c) pont sérelméhez elegendő a kereskedelmi gyakorlat arra való alkalmassága, hogy a fogyasztót olyan ügyleti döntés meghozatalára készítse, amelyet egyébként nem hozott volna meg. Az ár a fogyasztó számára a versenyző kínálatok közötti választás során az eligazodást jelentő legfontosabb mérce, amelyhez közvetlenül kötődik az is, hogy a fogyasztók orientálódása során nemcsak az adott áru tényleges fogyasztói ára, hanem a számukra biztosított megtakarítás, kedvezmény feltüntetése is jelentős befolyásoló tényező lehet. A felperes kereskedelmi kommunikációja nem volt egyértelmű, nem volt világos, a fogyasztó nem tudott pontos képet alkotni az ingyenes lemondással hirdetett szolgáltatás mibenlétéről, az a fogyasztó számára nyilvánvalóan egyfajta árkedvezmény formájában jelent meg, nem kellett szükségszerűen annak az ismeretnek a birtokában lennie, hogy habár a foglalás lemondásának nincsen díja, de az ilyen opcióval hirdetett ingyenes foglalás kedvezménye a szoba árába kerül beépítésre. Irreleváns a felperes által hivatkozott azon körülmény, hogy egy online szállásközvetítő platformon a további vizsgálódás néhány kattintással könnyen végrehajtható.

[56] Az, hogy az ingyenesen lemondható szállás drágább, mint az ingyenesen nem lemondható ugyanazon szállás, kizárólag a felperes honlapján a szálláskeresés után, a találati listába való belépés után volt látható, az nem jelent meg az egyéb reklámjaiban, így a fogyasztó alappal feltételezhette, hogy az ingyenességnek minden esetben érvényesülnie kell. A felperes ingyenes lemondás lehetőségére vonatkozó kereskedelmi kommunikációja a valós tény, azaz, hogy lemondás esetén a fogyasztónak nem kell fizetnie semmit, megtévesztő módon tartalmazta, mivel a felperes nem tette egyértelművé, hogy a lemondás díja a szállás árába került beépítésre és az ingyenes lemondás nélkül azonos kondíciókkal bíró szállás kedvezőbb áron elérhető.

[57] Az UCP irányelv és azt átültető Fttv. értelmében a jogértelmezés szempontjából relevanciával bíró fogyasztói döntés meghozatala olyan folyamat, amelynek nemcsak az egészét, hanem egyes szakaszait is védi a jog. Ez okból minden olyan magatartást jogellenesnek kell minősíteni, amely érdemben kihatással van a fogyasztói döntés meghozatalára. Az ügyleti döntés egy folyamat, amely több döntési elemből állhat. A fogyasztó ügyleti döntése azon magatartás, hogy a felugró ablakban megjelenő üzenetek hatására az ajánlatot elfogadja vagy elveti. Az agresszív kereskedelmi gyakorlat az Fttv. 8. §

(1) bekezdése szerint megvalósulhat a fogyasztó zavarása révén pszichés nyomásgyakorlással, mely alkalmas arra, hogy jelentősen korlátozza a fogyasztónak az áruval kapcsolatos választási vagy magatartási szabadságát, illetve lehetőségét a tájékozott döntés meghozatalára. A keresés során sugalmazott, a foglalási folyamat egészét átható sürgető jellegű üzenetek: „Nagyon keresett”, „Már csak egy szoba maradt”, a fogyasztói döntési folyamat emocionális elemeit célozták, a pozitív értékelésekkel kiegészítve, miként az alperes rámutatott a határozata 484. pontjában a szakirodalom által ún. FOMO (Fear Of Missing Out) hatásként leírt jelenségre, azaz a „lemaradástól való félelemre”, kiválthattak az átlagfogyasztókból olyan reális érzelmeket, ha nem foglalja le mielőbb a szálláshelyet, lemarad róla, és az átlagfogyasztó tudatos észlelési körén kívül erősíthették fel a benne már elültetett vágyat, hogy a szálláshelyét lefoglalja. A GVH és az elsőfokú bíróság egyaránt úgy ítélte meg, hogy a fogyasztók viselkedésének befolyásolását célzó, az érzelmekre ható kommunikáció (a neuromarketing attitűdök és módszerek), a szobák korlátozottságára utaló állítások (a korlátozottan elérhető szolgáltatást a fogyasztók hajlamosak értékesebbként értékelni, scarcity bias) korlátozták az átlagfogyasztónak a termékkel kapcsolatos választási szabadságát. Lényegét tekintve erre utal a jogerős ítélet [94] bekezdése is.

[58] A fogyasztó döntését befolyásoló érzelem, a hiányérzet, a versenyhelyzet fogyasztói döntésre gyakorolt hatása, a nem megengedett befolyásolás, az agresszív kereskedelmi gyakorlat fogyasztóvédelemben történő térnyerését fémjelzi. Az agresszív kereskedelmi gyakorlat megítélésével az EUB több döntésében is foglalkozott. Így a C-628/17. számú ügyben (47. pont) rögzítette, hogy agresszív gyakorlat lehet, ha a futár hangsúlyozza, hogy az általa a fogyasztónak átadott szerződést vagy szerződésmódosítást a fogyasztónak alá kell írnia, amennyiben ez a magatartás jellegénél fogva kényelmetlenséget okoz a fogyasztónak és ezáltal megzavarja a fogyasztó meghozandó üzleti döntéssel kapcsolatos gondolkodását. E magatartáskategóriába tartozhat egyfelől annak kijelentése, ha a szerződés vagy a függelék aláírásának késedelme azt jelentené, hogy a szerződés vagy a függelék későbbi megkötése csak kedvezőtlenebb feltételek mellett lesz lehetséges, vagy az, hogy a fogyasztónak esetleg kötbért kell fizetnie, vagy a szerződés módosítása esetén a kereskedő általi szolgáltatásnyújtást felfüggesztik. Másfelől ugyanezen magatartás-kategóriába tartozhat, ha a futár tájékoztatja a fogyasztót arról, hogy amennyiben a részére átadott szerződés vagy függelék aláírása elmarad vagy késedelmet szenved, a futár kedvezőtlen értékelést kaphat a munkáltatójától (48. pont). Az ítélet szerint nem megengedett befolyásolás útján megvalósuló agresszív kereskedelmi gyakorlatnak minősül különösen akkor, ha a kereskedő vagy a futár tisztességtelen magatartást tanúsít, amellyel olyan nyomást gyakorol a fogyasztóra, amely a fogyasztó választási szabadságát jelentősen korlátozza, ilyen például a fogyasztót kényelmetlen helyzetbe hozó, vagy a meghozandó üzleti döntéssel kapcsolatos gondolkodását megzavaró magatartás (49. pont).

[59] A perbeli sürgető jellegű üzenetek és pozitív értékelések együtthatása kapcsán az elsőfokú ítélet [96] bekezdésében okszerűen következtetett arra, hogy mindez olyan pszichés nyomás alá helyezte a fogyasztót, mellyel az azonnali átgondolatlan döntés meghozatalára készíthette. A jogerős ítélet eme megállapítását a felperes alappal nem tudta cáfolni, arra nem volt alkalmas a felülvizsgálati kérelemben idézett főtanácsnoki indítványban megfogalmazott javaslat. Az agresszív kereskedelmi gyakorlat szempontjából az Fttv. 8. § (2) bekezdése nem egy taxatív, zárt felsorolást tartalmaz, az agresszív kereskedelmi gyakorlatok köre nem korlátozódik a (2) bekezdésben felsorolt esetekre.

[60] Az Fttv. 3. § (2) bekezdés olyan általános követelmény, amely a fogyasztók tájékoztatását az elvárható szakmai gondosságnak megfelelően alakítja. Az UCP irányelv 2. cikk h) pontja szerint a szakmai gondosság a szakismeret és a gondosság azon szintje, amelynek gyakorlása észszerűen elvárható a kereskedőtől a fogyasztóval szemben, a becsületes piaci gyakorlatnak, a jóhiszeműség általános alapelvének megfelelően a kereskedő tevékenységi körében. A SZÉP Kártyás fizetés elfogadásának megjelenítésével kapcsolatban – miként azt a felperes a felülvizsgálati kérelemben jelezte – az eldöntendő jogkérdés az volt, hogy a szakmai gondosság követelményébe beletartozik-e, hogy egy online szállásközvetítő platform biztosítsa egy szálláshely által belátása szerint megjelenített információ kapcsán az egységes megjelenítést. A 2000/31 Irányelv „Tárhelyszolgáltatás” 14. cikke az alábbiak szerint rendelkezik: „(1) Ha az információs társadalommal összefüggő olyan szolgáltatásról van szó, amely a szolgáltatás igénybe vevője által küldött információ tárolásából áll, a tagállamok biztosítják, hogy a szolgáltatót ne terhelje felelősség a szolgáltatás igénybe vevőjének kérésére tárolt információért azzal a feltétellel, hogy: a) a szolgáltatónak nincsen tényleges tudomása jogellenes tevékenységről vagy információról, és – ami a kárigényeket illeti – nincsen tudomása olyan tényekről vagy körülményekről, amelyek nyilvánvalóan jogellenes tevékenységre vagy információra utalnak; vagy b) a szolgáltató, amint ilyenről tudomást szerzett, haladéktalanul intézkedik az információ eltávolításáról vagy az ahhoz való hozzáférés megszüntetéséről. (2) Az (1) bekezdés nem alkalmazható arra az esetre, ha a szolgáltatás igénybe vevője a szolgáltató irányítása alatt vagy ellenőrzése mellett jár el.” A C-236/08-C-238/08 számú egyesített ügyben az EUB az ítélet 115. pontjában kimondta: „Az alapügyekben szóban forgó reklámszolgáltatást illetően az ügy irataiból és a jelen ítélet 23. és az azt követő pontjaiban szereplő leírásból következik, hogy a Google az általa fejlesztett szoftverek segítségével kezeli a hirdető által bevitt adatokat és ez olyan feltételek mellett eredményezi hirdetések megjelenítését, amelyet a Google ellenőriz. Ily módon a Google határozza meg – különösen a hirdető által fizetett ellenérték alapján – a megjelenítés sorrendjét.”.

[61] A perbeli esetben a szálláshelyek a weboldal neve weboldalon és a név1 alkalmazáson megjelenített információkat az név3 oldalon keresztül tudták beállítani, hogy mely fizetési módokat szeretnék a fogyasztóknak megjeleníteni. Az név3 rendszert a felperes üzemelteti, ennek kapcsán megvan az a tevételes szerepe a rendszer kialakítása, felépítése során, hogy a szakmai gondosság követelményeit megtartsa.

[62] Ezért nem kifogásolható az elsőfokú ítélet [99] bekezdésében foglalt azon megállapítás, hogy a fogyasztó tájékozott döntéséhez való jog sérült azáltal, hogy a fizetési lehetőség bizonyos módjára vonatkozó lényeges információ az egyik szállásadó esetében kiemelten jelenik meg, míg más szállásadó esetében csupán a szállásadó aloldalán található meg, az nem szerepel sem a találati, sem a keresési listában. Márpedig ilyen jelzés hiányában az adott szállásadó aloldalát a fogyasztó már meg sem látogatja, így az árura vonatkozó valamennyi szükséges információnak nem kerül birtokába és nem tud tájékozott döntést hozni.

[63] A közigazgatási perben a Pp. 279. § (1) bekezdésében, valamint a Kp. 78. § (2) bekezdésében rögzített, a bizonyítékok szabad mérlegelésének elve a Pp. 263. §-ában meghatározott, a tényállás szabad megállapítása elvéből következik, amelynek legfőbb korlátját a bíróság indokolási kötelezettsége szabja. Az ítélet indokolásából ugyanis világosan ki kell tűnnie, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények, amelyeket a bíróság irányadónak vett (BH2012. 173). A Pp. 268. § (1) bekezdése szerint a bizonyításnak alkalmasnak kell lennie arra, hogy igénybevételével a bíróság a perben jelentős

tények megállapításához felhasználható, a mérlegelés során figyelembe vehető bizonyítékokhoz juthasson. Ez azonban nem jelenti azt, hogy valamely tényt csak egy adott bizonyítási eszközzel lehet bizonyítani. A szabad bizonyítás elvéből következően a felperesnek lehetősége volt arra, hogy állításait bármely bizonyítási mód indítványozásával, bármilyen bizonyítási eszközzel alátámassza, az így beszerzett bizonyítékokat pedig a bíróság a bizonyítékok szabad mérlegelésével értékelhette. A bizonyítandó tényeket többféle módon lehet igazolni, a keletkezett bizonyítékok alapján pedig valamennyi körülményt együttesen értékelve kell a tényállást megállapítani. Az elsőfokú bíróság – szemben a felperes felülvizsgálati kérelemben kifejtett álláspontjával – nem csak ítéletének [83] bekezdésében foglalt indokát adta annak, hogy az alperes tényállás tisztázását és bizonyítását miért találta megalapozottnak, hanem a bizonyítékokat saját maga is mérlegelte. A bíróságnak a bizonyítékokat egyenként és összességükben a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve kell értékelnie. A felperes az Fttv. 14. §-át illetően a felülvizsgálati kérelemben kifejtette, hogy az a kereskedelmi gyakorlat részét képező tényállás valóságának bizonyítására vonatkozott, a közigazgatási eljárásban az alperes felhívására, ilyen felhívás kibocsátására pedig a jelen ügyben nem került sor, mivel alperes egyik felperesi kommunikáció kapcsán sem állította, hogy valótlan tényállításokat tartalmaznának. A Kúria a felperesnek a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet [105] bekezdésében foglaltak vitatása kapcsán rámutat, hogy az állítás, az állítások valóságos, valós tartalma, tartalmuk mellett is megvalósíthat, megvalósíthatnak agresszív kereskedelmi gyakorlatot, ennek megállapításához nem szükséges az állításoknak valótlan tartalmúaknak lenniük. A perben a Kp. 79. § (1) bekezdésének, a bizonyítási teher megfordulásának az esetköre nem merült fel, ennek sérelmét a felperes alaptalanul állította.

[64] A bizonyítottság körében a felperes a név2 határozat [VJ/41/2019.] kapcsán a törvényszék részéről nyilvánvaló helytelen mérlegelésre hivatkozott, kifejtve, hogy teljesen azonos piacon, azonos üzenetek használatát vizsgálták, bírságot azonban nem állapítottak meg. Amíg azonban a felperes vitatta, hogy pszichés nyomásgyakorlással és agresszív kereskedelmi gyakorlattal élt volna, a név2 a védekezésében elhatárolta a saját kereskedelmi gyakorlatát a felperesétől, illetve kötelezettségvállalása elfogadását kérte. A GVH a VJ/41/2019. számú határozat betekinthező változatának 168. pontjában az alábbiakat rögzítette: „Figyelemmel arra, hogy az eljárás alá vont által benyújtott kötelezettségvállalás – melynek kötelezettségvállalásként elfogadását az eljáró versenytanács a fentebb részletesen kifejtettek miatt nem látta indokoltnak, de amelynek megvalósítását az eljárás alá vont arra az esetre is vállalta, ha az eljáró versenytanács ugyan a jogsértést megállapítaná vele szemben, azonban a bírság kiszabását mellőzné – egy komplex, előremutató intézkedéscsomagot tartalmaz, amely egyaránt alkalmas a név2 magatartása jogszabályokkal való összhangjának megteremtésére, más piaci szereplők magatartásának orientálására (különös tekintettel arra, hogy az intézkedések a piaci szereplők tájékoztatását is magukban foglalják) és a fogyasztók tudatosságának kreatív eszközökkel, megoldásokkal való növelésére, az eljáró versenytanács arra a következtetésre jutott, hogy bírság kiszabása helyett ezen intézkedések megvalósítását írja elő kötelezettségként az eljárás alá vont számára. Az eljáró versenytanács ezen döntése meghozatalakor mérlegelte azt is, hogy a kötelezettségek megvalósítása, illetőleg a jelen ügyben – többek között a jogsértés súlyára, jellegére, a vállalkozás együttműködő magatartása miatti bírságcsökkenés lehetőségére figyelemmel – kiszabható bírság megfizetése nagyságrendileg hasonló anyagi-pénzügyi terhet róna az eljárás alá vont vállalkozásra, miközben a kötelezettségek teljesítése keretében megvalósul, más piaci szereplők és a fogyasztók felé irányuló tájékoztatások vélhetően hatékonyan szolgálhatják a sürgető üzenetek alkalmazásával a pszichés nyomásgyakorlással kapcsolatos piaci tudatosság

növekedését, ami a piac tisztulásához is hozzájárulhat. Szintén figyelemmel volt arra az eljáró versenytanács, hogy a név² az eljárás során a hatósággal együttműködött: a jogsértő magatartással felhagyott, feltárt tényállást nem vitatta és jogsértését elismerte.”.

[65] Nyilvánvaló, hogy e megállapítás megalapozottságát a Kúria sem vizsgálhatta, csupán arra lehetett tekintettel, hogy a két ügy között ügyszakosság nem állt fenn, így a név² ügyre hivatkozással nem állapítható meg a bírság vonatkozásában jogszerűtlen mérlegelés.

[66] A felülvizsgálati kérelem [56] pontjában a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy olyan különleges szakértelmet igénylő kérdés merült fel az elérhetőségi üzenetek kapcsán, amely fogyasztói felmérés elvégzését tette volna indokolttá, amint az a név² határozatban is megjelent.

[67] Lényeges azonban, hogy a DÖE Piacelemzés 105. pontja alapján a GVH éppen azt szűrte le – habár a megkérdezettek többsége úgy válaszolt, hogy a foglaltságot jelző feliratoknak nem hisznek és igyekeznek tudatosítani, hogy azok ne befolyásolják döntésüket, mégis előfordul, hogy ezért döntenek hirtelen valamely szálláshely mellett. Ebből az a következtetés vonható le, hogy a sürgető üzenetekkel hatékonyan működik az érzelmi befolyásolás (Határozat 398. pont). A szakértői vélemény kapcsán az alperes az indokolási kötelezettségének eleget tett, azt nem tartotta alkalmas bizonyítéknak (Határozat 429-431. pont).

[68] Az Fttv. 9. § (1) bekezdés szerinti felelősségi szabály lényege, hogy a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatért való felelősséget nem a jogsértéssel összefüggő tevékenységhez, hanem ahhoz köti, hogy kinek áll közvetlenül érdekében az adott kereskedelmi gyakorlat, az annak tárgyát képező termék értékesítése. A felperes álláspontja szerint közvetlen érdekeltsége kizárólag a szállásközvetítés tekintetében áll fenn, a szobák értékesítése kapcsán szükségszerűen csak közvetett érdekeltsége lehet. Erre utal, hogy a szobák értékesítése kapcsán a fogyasztó a szerződést a szálláshellyel köti meg, a szoba árát a szálláshelynek fizeti meg. A felperesnek a szobák értékesítéséből közvetlenül nem keletkezik bevétele. A törvényszék – véleménye szerint - tévesen értelmezte az Fttv. 9. §-át, illetve az irányadó joggyakorlatot, amikor a kereskedelmi kommunikáció haszonélvezőjének fogalmát kiterjesztette a szolgáltatás közvetítőjére.

[69] A Kúria szerint az elsőfokú bíróság az Fttv. 9. §-a alapján az úgynevezett „érdekelvre” tekintettel helytállóan állapította meg, hogy felperes a kereskedelmi kommunikáció sikerének haszonélvezője. A gazdaságilag érdekelt vállalkozások felelőssége anélkül is megállapítható, hogy bármilyen aktív magatartást tanúsítanak a jogsértés megvalósításában (Kfv.VI.37.538/2017/11.). A felperes áttételesen maga is érdekelt abban, hogy a kereskedelmi gyakorlat nyomán az áru értékesítése megtörténjen, mint közvetítő vállalkozás felelőssége fennáll a jogsértő kereskedelmi gyakorlatért.

[70] Az alperesi határozat eltiltást tartalmazó rendelkezései kapcsán a felperes a felülvizsgálati kérelemben nem jelölte meg konkrétan, hogy a jogerős ítélet [105] bekezdéséhez képest milyen további indokolást várt volna el. A szavak általánosan elfogadott jelentése alapján az eltiltás jelentése egyértelmű, az alperes által megfogalmazott tilalmak egyértelműek. A Határozatban előírt tilalmak kapcsán a felperes a felülvizsgálati kérelmében a keresetben tett állítására utalt vissza, mely szerint a Határozat rendelkező része III. pontja nem felel meg a Tptv. 76. § (1) bekezdés követelményeinek és ennek kapcsán a jogerős ítélet [105] bekezdése megállapításainak elégtelen indokolására hivatkozott. A Kúria a bíróság

indokolását elégségesnek és megfelelőnek tartja, a Határozat III. pontja a tilalmakat egyértelműen fogalmazta meg.

[71] A bírságra irányadó rendelkezéseket a Tpvt. 78. §-a tartalmazza. A 78. § (1) bekezdés a) pontja alapján az eljáró versenytanács bírságot szabhat ki azzal szemben, aki a GVH hatáskörébe tartozó jogsértő magatartást valósít meg. A 78. § (1b) bekezdése szerint a bírság összege legfeljebb a vállalkozás, illetve azon – a határozatban azonosított – vállalkozáscsoport a határozat meghozatalát megelőző üzleti évben elért nettó árbevételének tíz százaléka lehet, amelynek a bírsággal sújtott vállalkozás a tagja. A vállalkozások társulásával szemben kiszabott bírság összege legfeljebb a tagvállalkozások előző üzleti évben elért nettó árbevételének tíz százaléka lehet. A Tpvt. 78. § (3) bekezdése alapján a bírság összegét az eset összes körülményeire – így különösen a jogsérelem súlyára, a jogsértő állapot időtartamára, a jogsértéssel elért előnyre, a jogsértő piaci helyzetére, a magatartás felróhatóságára, az eljárást segítő együttműködő magatartására, a jogsértő magatartás ismételt tanúsítására, gyakoriságára – tekintettel kell meghatározni. A jogsérelem súlyát különösen a gazdasági verseny veszélyeztetettségének foka, a végső üzletfelek érdeke és sérelmének köre, kiterjedtsége alapozhatja meg. A versenyfelügyeleti bírság összegének meghatározásakor a GVH anyagi jogi mérlegelést végez, melynek során köteles betartani egyrészt a bírság maximumát megjelölő jogszabályhelyet, másrészt az eset összes körülményét mérlegelni kell, különösen az Tpvt. 78. § (3) bekezdésében írt szempontokat (Kfv.VI.37.785/2018/9.).

[72] A bírságszámítás kapcsán a felperes a keresetlevele [95]-[99] pontjaiban fejtette ki a Tpvt. 78. § (3) bekezdése megsértése kapcsán az álláspontját. Állította a bírságszámítás észszerűtlenségét, a releváns árbevétel alapú bírságolás jogsértő jellegét, sérelmezte az ügy újszerűsége figyelembe vételének mellőzését, vitatta a bírság irreálisan magas összegét, az okozott kár bizonyítottságát és mindezek alapján kérte a Kp. 85. § (5) bekezdése alapján a mérlegelési jogkörben hozott döntés felülvizsgálatát. Az elsőfokú bíróság ítélete [107]-[108] bekezdéseiben sommás indokolás mellett állapította meg, hogy az ügy újszerűsége nem áll összefüggésben a jogsértés súlyával és nem értékelhető enyhítő körülménnyel sem. A Határozatból a mérlegelés szempontjai, okszerűsége megállapítható, a döntés kellően indokolt volt, ezért annak felülmérlegelésére nem jogosult.

[73] A felperes a felülvizsgálati kérelmében a bírságkiszabás kapcsán a Kp. 85. § (5) bekezdése megsértésére hivatkozott. A Kúria e jogsértést érdemben nem tudta vizsgálni, mert a jogerős ítélet [107]-[108] bekezdéseiben foglalt sommás indokolás alapján az elsőfokú bíróságnak a keresetlevélben állított Tpvt. 78. § (3) bekezdése megsértésével kapcsolatos álláspontja nem volt megismerhető, a bíróság döntése e körben az érdemi felülbírálatra alkalmatlan volt. A felperes ezért a felülvizsgálati kérelmében alappal hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság ilyen fajsúlyos, igen magas összegű bírságot tartalmazó ügyben nem adta megalapozott indokát mérlegelése okszerűségének. A Kp. 85. § (5) bekezdése alapján a törvényes döntéshez elengedhetetlen az elsőfokú bíróság részéről a mérlegelés szempontjainak bemutatása, ezen keresztül a mérlegelés okszerűségének alátámasztása, mely az elsőfokú bíróság sommás indokolásából nem derült ki.

[74] Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint „az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. [...] Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói

döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon.” {Abh3., Indokolás [34]}. Ugyanebben a döntésében arra is rámutatott a testület, hogy „az indokolt hatósági döntéshez való jog semmiképpen sem jelentheti azt, hogy az ügyben eljáró bíróságot a felek valamennyi érvelése tekintetében részletes indokolási kötelezettség terhelné.” {Indokolás [31]}. Kiemelte továbbá: „Az alkotmányos előírás ugyanakkor kizárólag az eljárási törvényekben foglaltak szerint kötelezheti a bíróságot a döntésének alapjául szolgáló indokok bemutatására. Ebből következik, hogy az Alkotmánybíróság az Alaptörvény e szabályát mindig együtt olvassa a jogvita jellege, és az adott ügy típusa által kijelölt konkrét eljárásjogi szabályokkal.” {Indokolás [33]}. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {3107/2016. (V. 24.) AB határozat, Indokolás [38]; 30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}. Az indokolási kötelezettség mindössze azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie, és nem minden egyes részletre {legutóbb pl. 3159/2018. (V. 16.) AB határozat, Indokolás [31]}.

[75] Mindezek alapján a Kúria a Kp. 86. § (3) bekezdése alapján közbenső ítéletet hozva, a jogerős ítéletet a Kp. 121. § (2) bekezdése alapján a bíróság jogalapja tekintetében hatályában fenntartotta, a bíróságösszezszerűsége, a perköltség- és illetékviselésre vonatkozó rendelkezései tekintetében a Kp. 121. § (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

[76] A bíróságösszezszerűsége tekintetében elrendelt új eljárásban az elsőfokú bíróságnak a mérlegelése szempontjainak bemutatását, ezen keresztül a mérlegelés okszerűségének alátámasztását tartalmazó, indokolt döntést kell hoznia a felperes bíróságsszámítást támadó kereseti kérelméről.

A döntés elvi tartalma

[77] *Az ügyintézési határidőbe nem számít bele az a köztes idő, ami a felperes elektronikus úton munkaidőn túli beadványa megküldése és az alperes által a legközelebbi munkanapon történő letöltése között telik el.*

[78] *Megtévesztő az a kereskedelmi kommunikáció, amely az ingyenes lemondással kínált szállás esetében arról nem nyújt tájékoztatást, hogy az ingyenes lemondás „ára” a szállás árába beépítésre kerül, így az ingyenes lemondás lehetőségével foglalt szoba drágább, mintha azt ingyenes lemondás lehetősége nélkül foglalták volna.*

[79] *A szállásközvetítő oldalon a teljes foglalási folyamat valamennyi lépésénél nem tehető közzé jogszerűen a fogyasztók pszichés nyomásgyakorlását célzó, sürgető üzenet.*

[80] *A szakmai gondosság követelménye alapján az oldal üzemeltetőjének kell gondoskodnia arról, hogy a SZÉP Kártyával fizethet információ minden hirdetésnél azonos módon és helyen jelenjen meg.*

Záró rész

[81] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése, 107. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el.

[82] A jogalap tekintetében pervesztes felperes a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes költségjegyzéken, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján felszámított és indokolt, a kifejtett munkával arányban álló elsőfokú és felülvizsgálati perköltsége megfizetésére.

[83] Az elsőfokú bíróságnak a jogvitát véglegesen lezáró ítéletében kell a megismételt eljárásban felmerülő költségről, valamint a tárgyi illetékfeljegyzési jog okán le nem rótt illeték viseléséről rendelkeznie.

[84] A közbenső ítélet ellen további felülvizsgálatnak a Kp. 116. § d) pontja értelmében helye nincs.

Budapest, 2022. április 21.

dr. Márton Gizella s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.

előadó bíró

dr. Darák Péter

bíró

Ságiné dr. Márkus Anett s.k.

bíró

dr. Stefancsik Márta s.k.

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő